

Din Ve Vicdan

– fuatturker · 02 Ekim 2011

Toplumdaki yaygın inanca göre "din vicdanî bir olgudur, herkes dinini vicdanında yaşmalıdır." Doğrudur, iman sahipleri, her zaman doğruyu işaret eden vicdanlarının sesini dinleyen insanlardır. Ancak din, kişinin sadece kendi içinde yaşaması gereken bir olgu değildir. Allah'ın önemli buyruğudur; her inanan Rabb'inin nimetini durmaksızın anlatmakla, iyiliği emredip kötülükten sakındırmakla ve "yeryüzünde fitne kalmayınca kadar" fikir mücadelesi yapmakla sorumludur. Dini bir yerlere hapsedme düşüncesi, Kur'an'dan habersiz olan ya da Allah'tan yüz çevirerek yaşayan kişilere ait çarpık bir görüştür.

Allah'a aşık insanın kalbi o aşkla çarpar, dili O'nun emriyle ve dilemesiyle her an Rabb'ini anar. Ancak mümin bu duyguları ve imanını diğer insanların da yaşaması için çaba gösterir. Din insanın içinde yaşaması gereken bir olgu olsaydı, vahiy yalnızca inen elçiye ait olurdu ve Allah'ın elçilerinin insanlara tebliğ görevi olmazdı. Bu görüşler çarpık mantık sonucu ortaya atılan, Kur'an'a uygun olmayan zanlardır.

Yaşamı süresince sorumluluk almaktan kaçarak yaşayan bir insanı düşünelim. Yalnızca kendi yiyeceği, içeceği, geleceği, evi, malları ve nefsanî çıkarları ile ilgilenen bir insan... Yeryüzünün dört bir yanında yaşanan acılar, zulümler, haksızlıklar, akan kanlar onun hiç gündeminde değildir. Dünyanın kargaşa, düzensizlik, bozgunculuk ve adaletsizliklerle dolu olması onu rahatsız etmez. Suçsuz yere öldürülen insanların, yiyecek bulamayan aç çocukların varlığına aldırmaz. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diye düşünür ve yalnızca kendi için yaşar.

Toplumda bu şekilde rahat edeceklerini, huzur içinde olacaklarını zanneden insanlara sık rastlanır. Oysa insanların zulüm gördükleri, haksızlıklara uğradıkları, acı çektikleri bir ortamda insanın sadece kendini düşünmesi asla vicdana sığmayacak olan bir davranıştır.

İman eden bir insanın görevi, Allah'ın buyruğu doğrultusunda iyi, doğru ve güzel olanı insanlara anlatmak, tavsiye etmektir. Müminin asıl görevi, asıl işi budur.

Ancak müminler arasındaki bazı insanlar, onların sahip olduğu imanî şevk ve heyecanı içlerinde taşımazlar. Samimi müminlerinki gibi mutlu ve huzurlu değil, soğuk ve donuk bir hayatları vardır. Allah'ın gücünü gereği gibi kavramadıklarından, Kur'an ahlakının anlatılması ve yaşanması amacıyla yapılan faaliyetlerde hep geride kalır, pasif bir yaşantı sürdürürler.

Söz ettiğimiz kişiler kimi zaman müminlerin arasında yaşayan, iman ettiğini söyleyen ancak münafkane davranışlar gösteren ya da kalplerinde hastalık bulunan insanlardır. Kimi zaman da bunlar, henüz imanı tam olarak kavrayamamış kimseler olabilir. Ancak tüm bu yapıdaki kişiler Kur'an ahlakını yaşamak ve benimsemekte, dolayısıyla da anlatmakta çekimser davranır, diğer müminlerin de kendileri gibi

olmalarını isterler.

Oysa samimi müminler, kendilerince kalbi temiz ya da iyi insan olmanın yeterli olduğunu düşünen kimselerin gafletten uyanması için çaba gösterirler. Din ahlakını yaşamamaları durumunda, kendilerini bekleyen kötü son konusunda insanlara uyarılarda bulunurlar.

"İş(in) hükme bağlanıp biteceği, hasret gününe karşı onları uyar; onlar bir gaflet içindedirler ve onlar inanmıyorlar." (Meryem Suresi, 39)

Vicdanlı insanlar yaşanan zulüm ve adaletsizliklerin yerine iyiliği, güzelliği ve hakkı hakim kılmak için cesurca mücadele ederler. İman edenlerin bu sorumluluğunu Allah, Kuran'da "fitne kalmayınca ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın..." (Enfal Suresi, 39) ifadesiyle haber verir. Bu buyruğa uyan samimi müminler yaşamları boyunca dinsizliğe, dinsizliğin beslendiği görüşlere karşı fikir mücadelesi verir, ecirlerini ve Rabb'leri katındaki derecelerini artırırlar.

Mü'minlerden, özür olmaksızın oturanlar ile, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenler eşit değildir. Allah, mallarıyla ve canlarıyla cihad edenleri oturanlara göre derece olarak üstün kılmıştır. Tümüne güzelliği (cenneti) va'detmiştir; ancak Allah, cihad edenleri oturanlara göre büyük bir ecirle üstün kılmıştır. (Nisa Suresi, 95)